

„Valóban szabadnak lenni”

Életige

„Lélek szerint éljétek! (...) Ha a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény alá rendelve.”

(Gal 5,16.18)

2006. június

6

Melyik lelki utat kéri tőlünk?

Ebben a pünkösdi időszakban éljük át újra azt az eseményt, amikor a Szentlélek leszállt Máriára és a tanítványokra, akik együtt voltak az utolsó vacsora termében. Ő lángnyelveivel Isten szeretetét árasztja szívünkbe. Ez az „új törvény”: a szeretet.

A Szentlélek Isten Szeretete, aki belénk hatolva átforgalmazza szívünket, saját szeretetét árasztja szét benne, és megtanít arra, hogy szeretetben és szeretetből tevékenykedjünk.

Mindig fennáll a veszélye annak, hogy valami megakadályozza, hogy a Lélek teljesen birtokba vegye elménket és szívünket. Ellenállhatunk hangjának és vezetésének, annyira, hogy „megbántjuk” Őt, sőt kiolthatjuk magunkban jelenlétét. Sokszor inkább saját vágyainkat, saját akaratunkat követjük, mint az Ővét.

HOGYAN ENGEDJÜK TEHÁT, HOGY AZ A HANG VEZESSEN BENNÜNKET, AMELY BENNÜNK SZÓL? HOVÁ VEZET EL MINKET?

A szabadság új törvénye egyetlen gondolatban foglalható össze: a felebarát iránti szeretetben. Furcsának tűnhet, de minden életige végső soron a szeretetre indít minket. És ez nem kényszer, hanem evangéliumi törvényszerűség.

Történt egyszer, hogy...

Nem mindig szoktam figyelni a belső hangra. Egyik vasárnap az Evangélium az ellenség szeretetéről szólt. Mire után egy számomra ellenzenyes osztálytársamra gondoltam. Kértem Jézust, hogy segítsen, hogy szeretni tudjam, és

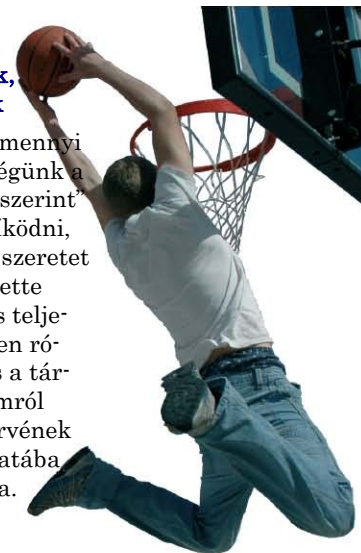
A szeretet irányít majd bennünket, megsúgja, hogy hogyan reagáljunk azokra a helyzetekre és választási lehetőségekre, melyekben cselekednünk kell.

A szeretet tanít meg felismerni: ez jó, ezt megteszem; ez rossz, ezt nem teszem meg.

A szeretet ösztönöz arra, hogy mások javát keressük.

Erőnk, szívünk, elménk

és valamennyi képességünk a „Lélek szerint” tud működni, mert a szeretet egyesítette őket, és teljesen Isten rólunk és a társadalomról való tervének szolgálatába állította.

Szabadok vagyunk, hogy szeressünk.

adjon egy lehetőséget is erre. Gondoltam, hogy majd megjön a lehetőség másnap az iskolában. Abban a pillanatban észrevettem őt az út túloldalán. Annyira váratlanul ért a meglepetés, hogy akaratlanul is hátat fordítottam, hogy ne lássam őt. Beszálltam az autóba, majd ez jutott az eszembe: „Elvesztem a lehetőséget!” De rögtön kértem Jézust, hogy adjon egy másikat. Hihetetlen volt számomra, hogy, mikor megálltunk a gyalogátkelőhelynél, éppen akkor akart átmenni az úton. Lehúztam az ablakot, megszólítottam és nagy mosollyal üdvözöltem őt. Nagyon örültem neki.

Maddy – Új Zéland